

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2015 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zszadził od M. i M. małżonków P. na rzecz (...) Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. solidarnie kwotę 1400,89 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 8 listopada 2013 roku.

W apelacji od powyższego rozstrzygnięcia pozwani zarzucając dokonanie błędnych ustaleń faktycznych i nie wzięcie przez Sąd pod uwagę rozliczeń za lata poprzednie niż dochodzone pozwem wnosili o uchylenie wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie Sądu drugiej instancji w postępowaniu uproszczonym powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, jeżeli nie przeprowadzono postępowania dowodowego. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Na wstępie koniecznym jest odniesienie się do sformułowanych przez skarżącego zarzutów naruszenia przepisów postępowania, gdyż wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania co do pozostałych zarzutów apelacyjnych, bowiem jedynie nieobarczone błędem ustalenia faktyczne, będące wynikiem należyście przeprowadzonego postępowania mogą być podstawą oceny prawidłowości kwestionowanego rozstrzygnięcia w kontekście twierdzeń o naruszeniu przepisów prawa materialnego.

W pierwszej kolejności za całkowicie chybiony należało uznać podniesiony przez pozwanych zarzut błędnego ustalenia przez Sąd pierwszej instancji stanu faktycznego, czyli naruszenia dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. W myśl powołanego przepisu ustawy Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelujących w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

W szczególności podkreślenia wymaga fakt, iż Sąd Rejonowy w pełni zasadnie uznał, iż z twierdzeń powoływanych przez pozwanych w składanych w toku postępowania pismach oraz na rozprawie procesowych, wynika, iż skarżący nie kwestionowali tak wysokości dochodzonej pozewem kwoty z tytułu czynszu oraz opłat eksploatacyjnych, jak i sposobu jej obliczenia przez powodową Spółdzielnię Mieszkaniową za okres dochodzony niniejszym pozewem. W żadnym ze swoich pism apelujący, jak trafnie ponadto stwierdził Sąd pierwszej instancji, nie starali się również podważyć wiarygodności i autentyczności załączonych do pozwu dokumentów prywatnych zawierających wyliczenie zadłużenia. Jeżeli zatem cały ciężar polemiki pozwanych z żądaniem pozwu koncentrował się wokół twierdzenia o bezzasadności tegoż żądania z uwagi na rozliczenie za lata 2004 – 2008 to takie zarzuty nie mogły skutkować uwzględnieniem apelacji.

Zważyć należy przecież, iż powodowa Spółdzielnia przedmiotowym pozewem dochodzi należności z tytułu zaległości we wnoszeniu opłat na swoją rzecz za okres od sierpnia 2013 r. do września 2013r. oraz z tytułu odsetek za nieterminowe wpłaty za okres od kwietnia 2011 r. do 31 lipca 2013 r.

W tym stanie rzeczy zgodzić się należy ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, iż zarówno fakt istnienia jak i wysokość ewentualnej nadpłaty dokonanej przez pozwanych za okres wcześniejszy niż dochodzony pozewem nie były objęte sporem tym bardziej, iż pozwani swoich twierdzeń w żaden sposób nie udowodnili.

Nie udowodnili oni również, mimo takich twierdzeń, że nie byli oni informowani o wysokości należnych opłat.

Z materiału dowodowego wynika zaś, iż pisma z takimi informacjami były im wysyłane listami poleconymi co musi skutkować uznaniem, iż mogli oni zapoznać się z ich treścią.

Mając na uwadze powyższe, a także fakt, że w postępowaniu apelacyjnym nie ujawniono okoliczności, które Sąd drugiej instancji winien wziąć pod uwagę z urzędu, apelacja podlegała oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c.